

[Udenrigsministeren]

Det forhold, at der forelå en underskrevet traktatændring, som afventede medlemslandenes ratifikation, har i sig selv øvet en vis indflydelse på samarbejdet i 1986. Det kan ikke undre, at EF har været en smule i, hvad der vel kan kaldes en venteposition for netop de områder af samarbejdet, der er omfattet af Europæisk Fælles Akt. Udarbejdelsen af Fællesakten var jo i sig selv en meget arbejdskrævende opgave, og dertil kom det naturlige og i visse tilfælde også ønskelige i at afvente de nye regler, forinden samarbejdet på disse områder blev udbygget. Uanset disse forhold er det dog lykkedes at gøre betydelige fremskridt i 1986, bl.a. med en række vedtagelser inden for området det indre marked, hvilket regeringen er tilfreds med.

I flere henseender kan EF ved begyndelsen af 1987 siges at befinde sig i en form for overgangsperiode. Spanien og Portugal vil jo først være fulde medlemmer i 1992, når de forskellige overgangsbestemmelser udløber. Samtidig har EF i Europæisk Fælles Akt erklæret sig indstillet på at etablere det indre marked inden udgangen af 1992.

Det forhold, at Fællesskabet står over for en ny finansieringsreform, indebærer på tilsvarende vis en form for overgangsperiode, i det mindste så længe der ikke er klarhed over indholdet af en ny finansieringsreform. Kommissionen anlægger den synsvinkel, at denne situation lægger op til en finansieringsreform, som nødvendigvis må række frem til 1992.

Regeringen ser meget vel det tiltrækkende i denne fremgangsmåde, men finder ikke nødvendigvis, at en finansieringsreform bør have den samme tidsmæssige rækkevidde som udløbet af overgangsordningen og overgangsperioden for Spaniens og Portugals indslusning samt etablering af det indre marked.

Problemerne bør løses ud fra deres egne præmisser, samtidig med at der tilstræbes den nødvendige sammenhæng i EF-samarbejdet som helhed. I visse tilfælde kan det føre til det ønskelige i et fælles tidsmæssigt forløb. I andre tilfælde vil et forskelligt tidsmæssigt forløb måske vise sig at være den bedste fremgangsmåde.

EF er i en god udgangsposition til at løse de problemer, Fællesskabet og medlemslandene står over for i de kommende år. EF er fortsat det eneste retsskabende internationale

samarbejde, som sikrer rettigheder og fastlægger forpligtelser for medlemslandene. Det er en institutionel struktur, som de små lande kan være mere end tjent med, og som i realiteten ikke alene er det bedste, men også det eneste grundlag for at løse en række af de opgaver, der nødvendigvis må tages fat på i fællesskab.

Den økonomiske og valutariske situation i Fællesskabet er rimelig god. EF er ved at arbejde sig ud af det økonomiske tilbageslag. Der kan forventes en økonomisk vækstrate for Fællesskabet som helhed i 1987 af størrelsesordenen et par procent. Det er stort set på linje med prognoserne for den amerikanske og den japanske økonomi. Efter i en årække at have haltet bagefter USA og Japan ser det derfor nu ud til, at EF i 1987 kommer mindst på linje med disse to industrilande.

På det valutariske område har Det Europæiske Monetære System vist sin styrke og holdbarhed. EMS'en blev skabt i 1979 og har siden fungeret på effektiv og tilfredsstillende vis. Det har været af uvurderlig betydning for EF-landene at have sikkerhed for valutarisk stabilitet i en periode, hvor dollaren har svinget voldsomt, og det er kun lykkedes takket være Det Europæiske Monetære System.

I slutningen af 1986 tog EF et væsentligt skridt fremad på et ømtåleligt, men også vigtigt område, nemlig landbrugspolitikken. Der blev gennemført indgreb over for overskudsproduktionen på mejeriområdet og for oksekød. Det var ikke det sidste, men det første skridt i den tilpasning af landbrugspolitikken, som jo er både påtrængende og nødvendig. De næste skridt vil finde sted på andre vareområder, herunder kornområdet og de sydeuropæiske produkter.

Det er nødvendigt for EF at tage sådanne skridt for at bevare de principper i landbrugspolitikken, som er af afgørende betydning for bl.a. Danmark, og i denne forbindelse kan det ikke nok fremhæves, at det helt afgørende for Danmark er at bevare enhedsmarkedet, dvs. den frie adgang til at kunne sælge landbrugsprodukter på de andre medlemslandes markeder.

Landbrugspolitikens problem kan ikke anskues som et isoleret EF-problem. Situationen på verdensmarkedet har ændret sig, i og med at en række traditionelle efterspørgere efter landbrugsvarer nu er blevet selvforsynende, og det trykker naturligvis verdens-